

Project: «Η εξέλιξη και τα είδη του Volley

Υποθέμα: Αθλητές Volleyball

Καθηγητής: Μανασής Βασιλείος.

Σχολικό έτος 2016-17

Επιμέλεια: Αθηνά Ραυτοπούλου

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	σελ:2
Σημαντικοί Έλληνες αθλητές	σελ:3-4
Σημαντικές Ελληνίδες αθλήτριες	σελ:5-6
Σημαντικοί ξένοι αθλητές	σελ:7-10
Αγαπημένος αθλητής-τρια	σελ:11-14
• Πηγές	σελ:14

Εισαγωγή

Στην παρούσα εργασία θα ασχοληθούμε με τους σημαντικότερους αθλητές και αθλήτριες του volleyball. Υπάρχουν πληροφορίες για κάθε αθλητή ξεχωριστά και μερικά αξιοπερίεργα που τους συνοδεύουν και έχουν «σημαδέψει» την καριέρα τους.

Στο τέλος της ενότητας γίνεται μια αναφορά στον δικό μου αγαπημένο αθλητή όπως των «γνώρισα» μέσα από τα στοιχεία που συνέλεξα για αυτή την έρευνα αλλά και από διάφορους αγώνες που έχω παρακολουθήσει, ζωντανά ή μέσω τηλεόρασης.

Μάριος Γκιούρδας

Ο **Μάριος Γκιούρδας** είναι παλαίμαχος διεθνής πετοσφαιριστής. Συμμετείχε σε πολλές ευρωπαϊκές και παγκόσμιες διοργανώσεις, με διακρίσεις σε εθνικό και συλλογικό επίπεδο. Αγωνιζόταν στη θέση του ακραίου, και θεωρείται ένας από τους κορυφαίους Έλληνες πετοσφαιριστές. Υπήρξε αρχηγός και αναντικατάστατο μέλος του Ολυμπιακού και της Εθνικής ομάδας.

Είναι απόφοιτος ΤΕΦΑΑ του και υπηρετεί στην πυροσβεστική. Είναι ιδιοκτήτης της εταιρείας ROYAL Sport και ενός πρακτορείου ΟΠΑΠ. Νυμφευμένος με την Μαρία, έχει αποκτήσει μαζί της δύο κόρες.

Το 1984 και σε ηλικία 11 ετών επιλέχτηκε στα κλιμάκια βόλεϊ της Θράκης και στα παιδικά τμήματα του Εθνικού Αλεξανδρούπολης. Το 1986 εντάχθηκε και στην Εθνική Ομάδα Εφήβων. Το 1989 πήγε στην Γ.Ε. Αλεξανδρούπολης, όπου συνέβαλε στην άνοδο της ομάδας στη Β΄ εθνική κατηγορία. Το 1991 επέστρεψε στον Εθνικό Αλεξανδρούπολης και την ίδια χρονιά κλήθηκε στην Εθνική ομάδα στην οποία αργότερα διετέλεσε για πολλά χρόνια αρχηγός. Τα "καλύτερα χρόνια" όμως για εκείνον ξεκινούν το 1994, όταν κατεβαίνει στον Πειραιά και υπογράφει συμβόλαιο με τον Ολυμπιακό. Στους ερυθρόλευκους παραμένει για εννιά χρόνια και σταδιακά γίνεται η κολώνα και ο ηγέτης της ομάδας με την οποία κατέκτησε τα πάντα. Το 2003 μεταβαίνει στην Ιταλία, όπου αγωνίζεται για ένα χρόνο στην Πάρμα και γίνεται ο πρώτος Έλληνας βολεϊμπολίστας που παίρνει μετεγγραφή σε ομάδα του εξωτερικού. Το 2004 επιστρέφει στην Ελλάδα για λογαριασμό του Ηρακλή όπου μετά από μια «μαγική» χρονιά, όπως ο όδιος την χαρακτηρίζει, ο Ηρακλής κατακτά το Πρωτάθλημα Ελλάδας, το δεύτερο τότε στην ιστορία του. Ξεχωριστή εμπειρία και σημαντικός σταθμός στην καριέρα του, ήταν η συμμετοχή του με την Εθνική Ελλάδος στους [Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας το 2004](#). Την περίοδο 2006-07 επανέρχεται στον Ολυμπιακό, αλλά αποχωρεί το 2007 για την Ε.Α. Πατρών λόγω διαφωνίας με τον τότε προπονητή των ερυθρολεύκων. Το 2009 μετά από δύο χρόνια παραμονής στην ΕΑΠ, επιστρέφει στον Εθνικό Αλεξανδρούπολης, 15 ολόκληρα χρόνια μετά την αναχώρησή του από την ακριτική ομάδα. Εκεί συναντιέται με δυό άλλους μεγάλους του ελληνικού βόλλεϋ, τον Νίκο Σαμαρά και τον Άκη Σιδηρόπουλο, με σκοπό την άνοδο της ομάδας στην Α1 εθνική κατηγορία, που τελικά επιτυγχάνεται. Επόμενος σταθμός το 2010 ο Μίλωνας, με συμπαίκτη και πάλι τον Νίκο Σαμαρά. Στή Νέα Σμύρνη παραμένει μέχρι το 2013, όπου το μεγάλο του πάθος για το βόλλεϋ τον οδηγεί σε ηλικία 40 πλέον ετών, να αγωνιστεί ερασιτεχνικά στον Πήγασο Νέου Κόσμου Αθηνών στην Α΄ κατηγορία ΕΣΠΑΑΑ.

Μιχάλης Τριανταφυλλίδης

Ο **Μιχάλης Τριανταφυλλίδης** είναι Έλληνας πρώην διεθνής πετοσφαιριστής, νυν προπονητής πετοσφαίρισης και μάνατζερ.

Είναι ο αθλητής με τους περισσότερους (25) τίτλους (12 πρωταθλήματα & 7 κύπελλα στη σάλα, 6 πρωταθλήματα και τον τίτλο του King of the Beach στο beach volley. Έχει 365 διεθνείς συμμετοχές και κατέκτησε χάλκινο μετάλλιο στους Πανευρωπαϊκούς του 1987. Είναι πατέρας 2 παιδιών και πτυχιούχος ΤΕΦΑΑ.

Με την Εθνική Ελλάδα κατέκτησε το χάλκινο μετάλλιο στο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα της Γάνδης το 1987. Έχει τους περισσότερους τίτλους σε Πρωταθλήματα από κάθε άλλο βολειμπολίστα, ενώ ανακηρύχθηκε King of the Beach, κατακτώντας [6 πρωταθλήματα Ελλάδας Beach Volley](#) συνολικά.

Διετέλεσε παίκτης-προπονητής της ομάδας του Παναθηναϊκού το 1997, ενώ ήταν βοηθός προπονητή στην Εθνική Ομάδα Ανδρών στους Ολυμπιακούς Αγώνες 2004.

Καριέρα σαν προπονητής

1986-87: Δ.Α.Σ.Δραπετσώνας (Γυναίκες)

1997-98: Παναθηναϊκός (Άνδρες)

2000-04: Βοηθός προπονητή Εθνικής Ελλάδας (Άνδρες)

2006-07: Ο.Φ.Α. Απολλώνιος (Γυναίκες)

2007-08: Α.Ο. Αγίας Παρασκευής (Γυναίκες)

Καριέρα σαν μάνατζερ

Ιδρυτής των "Volley & Beachvolley Camps" για παιδιά 8-17 ετών, από το 1993. Ειδικός συνεργάτης της Forthnet/Nova από το 1997. Διοργανωτής των τουρνουά beach volley "Nova Beachvolley Tournament", διοργανωτής των "Επάθλων Forthnet & Forthnet Rookie of the Year" για το βόλεϊ και το πόλο από το 2002.

Δημοτικός σύμβουλος στο Δήμο Δραπετσώνας από το 2006 ως το 2010, διευθυντής του Δημοτικού Αθλητικού Οργανισμού Δραπετσώνας από το 2008 ως το 2010.

Ιδρυτής των ακαδημιών beach volley και τουρνουά Beachvolleytraining από το 2012.

Πρόεδρος του Α.Ο. Τεύκρος από το 2012.

Λία Μήτση

Η **Λία Μήτση** είναι Ελληνορουμάννα πρώην αθλήτρια πετοσφαίρισης γεννημένη στο Σίμπιου της Ρουμανίας.

Αθλητική καριέρα

Αγωνιζόταν στη θέση της πασαδόρου. Σε ηλικία 17 ετών αγωνίστηκε με την εθνική ομάδα βόλεϊ της Ρουμανίας στους Βαλκανικούς Αγώνες του 1981 και ήταν η πολυτιμότερη παίκτρια της ομάδας της. Οι παράγοντες της ομάδας βολλει του Παναθηναϊκού παρακολούθησαν την εξέλιξή της και το 1982 τη μετέγραψαν στον ΠΑΟ από τη CSM όπου αγωνιζόταν στη Ρουμανία. Αγωνιζόμενη στον Παβαθηναϊκό η Λία Μήτση κατέκτησε 6 πρωταθλήματα Ελλάδος (1983, 1985, 1988, 1990, 1991, 1992).

Στη συνέχεια αγωνίστηκε στην ομάδα του Παπάγου, της Ηλιούπολης και της ΑΕΚ. Από το 1990 υπήρξε αθλήτρια του μπιτς βόλεϊ. Ως αθλήτρια του μπιτς βόλεϊ κατέκτησε 7 πρωταθλήματα.

Προπονητική καριέρα

Στη συνέχεια ανέλαβε τη θέση της προπονήτριας του διδύμου Σφυρή– Αρβανίτη στο μπιτς βόλεϊ. Από τη θέση της προπονητού υπήρξε φιναλίστ του κυπέλου Ελλάδος με τα Βριλλήσια. Στη συνέχεια ανέλαβε τον Πανιώνιο και μετά από 3 χρόνια εργάστηκε στην εθνική Ελλάδος.

Βάσω Καραντάσιου

Η Βασιλική Καραντάσιου είναι Ελληνίδα πρώην αθλήτρια.

Γεννήθηκε στις 6 Ιανουαρίου 1973 στην Αθήνα και συγκεκριμένα στην Ηλιούπολη, όπου κι έμεινε μέχρι τα 8 της χρόνια. Κατάγεται όμως από το χωριό Ρόσκα της Ευρυτανίας. Το 1996 αποφοίτησε από την Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών στο τμήμα Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας με ειδικότητα την παιδαγωγική. Από το 2001 υπηρετεί στο Λιμενικό ενώ από τα μόρια που πήρε από τον αθλητισμό σπούδασε και στη Σχολή Δημοσιογραφίας.

Σε ηλικία 13 ετών ασχολήθηκε με το άθλημα του βόλεϊ και πρωτόπαιξε στην ομάδα του ΑΓΣ Βύρωνος, που μόλις άρχισε να παίζει στα τοπικά πρωταθλήματα της Αθήνας, ενώ στην ηλικία των 18 ετών κλήθηκε και στην Εθνική ομάδα Νεανίδων. Μετά από μια αξιόλογη και πετυχημένη πορεία με διακρίσεις, κλήθηκε και στην Εθνική Γυναικών έχοντας λάβει μέρος σε διεθνείς διοργανώσεις, και οδήγησε τον ΑΓΣ Βύρωνος στην Α2. Το 1995 παίρνει μεταγραφή στην ομάδα των Βριλησίων κατακτώντας τίτλους το 1996 και 1997

Το καλοκαίρι του 1994 το μπιτς βόλεϊ μπήκε στη ζωή της Βάσως Καραντάσιου, περισσότερο για να βγάλει το χαρτζιλίκι της. Με συμπαίκτρια τη Ιουλία Σαλτσεβιτς πήραν μέρος στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα όπου κέρδισαν μεταξύ αυτών και τη Λία Μήτση, ίνδαλμα της. Στη μέση της χρονιάς και ενώ η Ιουλία Σαλτσεβιτς αναγκάζεται να αποχωρήσει λόγω τραυματισμού, η Βάσω αποφασίζει να τα παρατήσει. Ευτυχώς η Έφη Σφυρή της κάνει πρόταση-συνεργασίας και εκείνη δέχεται. Το δίδυμο αυτό γνώρισε μεγάλη επιτυχία, μιας που έφερε τις πρώτες μεγάλες διακρίσεις όχι μόνο εντός αλλά και εκτός συνόρων. Χωρίς καμιά βοήθεια από την Ομοσπονδία Πετοσφαίρισης και των σωματείων τους στο βόλεϊ, αρνιούνται κάλεσμα από την Εθνική Γυναικών και παίζουν στα προκριματικά με φόντο τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Σίδνεϊ. Για έναν πόντο μένουν εκτός 16αδας. Η ομάδα πετυχαίνει τις πιο σημαντικές επιτυχίες του αθλήματος με αποκορύφωμα κατάληψη της 3ης θέσης του Τουρνουά του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος Γυναικών που διεξήχθη στη Ρόδο. Βάσω και Έφη ολοκληρώνουν τη συνεργασία τους με τον καλύτερο τρόπο στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας το 2004 παίζοντας μπροστά στο ελληνικό κοινό κατακτώντας τη 9η θέση. Με το τέλος της Ολυμπιάδας η Βάσω αλλάζει παρτενέρ, λόγω τραυματισμού της Έφης, επιλέγοντας τη Βίκυ Αρβανίτη. Η χημεία μεταξύ τους φέρνει ανέλπιστες διακρίσεις. Πρωταθλήτριες Ευρώπης, φιναλίστ σε παγκόσμια σιρκουί και πλασάρισμα στο Νο4 της παγκόσμιας κατάταξης. Ατομικές και ομαδικές διακρίσεις και τρίτη Ολυμπιάδα για Βάσω Καραντάσιου, στο Πεκίνο το 2008. Το τέλος της χρονιάς σηματοδοτεί και το «αντίο» της Βάσως Καραντάσιου

Αθλητική Δραστηριότητα

Η Βάσω Καραντάσιου έχει κατακτήσει 7 συνολικά Πανελλήνια Πρωταθλήματα με Έφη Σφυρή και Βίκυ Αρβανίτη. Ευρωπαϊκούς και παγκόσμιους τίτλους.

Αμαράλ Ντάντε

Ο Ντάντε Αμαράλ γεννημένος στην Ιτουμπιάρα της είναι διεθνής πετοσφαιριστής, θεωρούμενος από τους καλύτερους όλων των εποχών. Έχει ύψος 2.01 μ. και αγωνίζεται στη θέση του ακραίου.

Καριέρα

Αγωνίστηκε στη Βραζιλία στις ομάδες Τρες Κορακάς (1999–2000), Σουζάνο Σάο Πάολο (2000–2001), Μίνας Μπέλο Οριζόντε (2001–2002) με την οποία αναδείχθηκε πρωταθλητής Βραζιλίας. Στη συνέχεια αγωνίστηκε στην Ιταλία με την Μόντενα (2002–2005) με την οποία κατέκτησε το CEV cup το 2004.

Επόμενος σταθμός της καριέρας του ήταν η Ελλάδα όπου αγωνίστηκε με τον Παναθηναϊκό (2005–2008). Υπήρξε ένας από τους πιο αξιόλογους αθλητές που αγωνίστηκαν στον Παναθηναϊκό. Κατέκτησε το Πρωτάθλημα Ελλάδας (2006), 2 Κύπελλα Ελλάδας (2007, 2008), το Σούπερ καπ (2007) και την 3η θέση στο φάιναλ φορ του Top teams cup στη Μαγιόρκα (2006).

Αγωνίστηκε για 3 έτη στη Ρωσία με τη Ντιναμό Μόσχας (2008-2011) και το 2011 επέστρεψε στη Βραζιλία για να αγωνιστεί με την Associação Desportiva. Την επόμενη διετία (2012-2014) αγωνίστηκε στο πρωτάθλημα Ιαπωνίας κατακτώντας τον τίτλο το 2014 με τους Πανασόνικ Πάνθηρς, ενώ την επόμενη χρονιά (2014-2015) επέστρεψε στη Βραζιλία για λογαριασμό της Φουνβίκ Ταουμπατέ, κατακτώντας το κύπελλο του 2015. Το 2015 αγωνίστηκε ξανά στο πρωτάθλημα Ιαπωνίας με τους Πανασόνικ Πάνθηρς. Τον Οκτώβριο του 2016 επέστρεψε στην Ελλάδα για δεύτερη φορά, αυτή τη φορά για λογαριασμό του ΠΑΟΚ.

Διεθνείς συμμετοχές

Ο Ντάντε Αμαράλ αγωνίστηκε με την εθνική ομάδα πετοσφαίρισης της Βραζιλίας από το 1999 έως το 2013, έχοντας κατακτήσει όλους τους διεθνείς τίτλους, καθώς και πολλές ατομικές διακρίσεις.

Κάρτς Κίραλι

Ο κορυφαίος παίκτης βόλεϊ του 20ού αιώνα γεννήθηκε στην περιοχή των Μεγάλων Λιμνών, στο Τζάκσον του Μίσιγκαν, στις 3 Νοεμβρίου 1960. Ο πατέρας του, ο Λάζλο, υπήρξε παίκτης στην εθνική ομάδα βόλεϊ εφήβων της Ουγγαρίας αλλά έφυγε από τη χώρα του, ως πρόσφυγας, κατά τη διάρκεια της ουγγρικής εθνικής εξέγερσης το 1956. Την αγάπη για το άθλημα μεταλαμπάδευσε και στον γιο του. Στις ηλιόλουστες παραλίες της Καλιφόρνιας ο Κίραλι άρχισε να παίζει μπιτς βόλεϊ μαζί με τον πατέρα του από την ηλικία των έξι ετών. «Το μόνο που ήθελα στην αρχή ήταν να βλέπω την μπάλα να πηγαينوέρχεται 10, 20, 50 φορές χωρίς να πέφτει κάτω από δικό μου λάθος», θα πει αργότερα σε συνέντευξή του.

Σε ηλικία 11 ετών έπαιξε για πρώτη φορά σε τουρνουά στην παραλία, ενώ όταν πήγαινε γυμνάσιο, ο πατέρας του βοήθησε για να δημιουργηθεί τμήμα βόλεϊ στο σχολείο. Η ομάδα, με ηγέτη τον νεαρό Καρτς, ήταν αήττητη και γρήγορα ο αρχηγός της ψηφίστηκε ως ο παίκτης της χρονιάς. Η πρόσκληση στην εθνική ομάδα νέων των ΗΠΑ αποτέλεσε φυσική εξέλιξη...

Η αφοσίωση του Καρτς στο άθλημα υπήρξε εκπληκτική. Οσο σκληρή και εάν ήταν η προπόνηση, ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκε. Αντίθετα, πάντα προποनिόταν περισσότερο από τους συναθλητές του. Στο κολέγιο του Λος Αντζελες (UCLA) αποφάσισε να σπουδάσει βιοχημεία. Μπορεί να εθεωρείτο από τους καλούς φοιτητές αλλά τη δική του... χημεία την είχε βρει στα φιλέ. Στα τρία από τα τέσσερα χρόνια που φοίτησε στο UCLA οδήγησε την ομάδα του κολεγίου του στην πρώτη θέση του αντίστοιχου πρωταθλήματος.

Με το μελάνι στο «άριστα» του πτυχίου να είναι ακόμη νωπό, ο 23χρονος βιοχημικός φόρεσε τα χρώματα της εθνικής ομάδας των ΗΠΑ για να παίξει στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1984. Στο Λος Αντζελες έγινε ο νεαρότερος Αμερικανός που εκπροσώπησε τη χώρα στην κορυφαία αθλητική διοργάνωση. Παρά το νεαρό της ηλικίας του, ο Καρτς Κίραλι αγωνίστηκε και στα 19 παιχνίδια του ολυμπιακού τουρνουά και υπήρξε ο πρωταγωνιστής για την κατάκτηση του χρυσού μεταλλίου. Οι επιδόσεις του αναγνωρίστηκαν από την παγκόσμια ομοσπονδία (FIVB), η οποία τον τίμησε. Ήταν η αρχή για μία λαμπρή καριέρα στο επαγγελματικό βόλεϊ.

Το μποϊκοτάζ της ΕΣΣΔ και των χωρών του ανατολικού μπλοκ στη διοργάνωση ώθησε κάποιους να πουν ότι το χρυσό μετάλλιο των ΗΠΑ ήταν πλασματικό. Η ομάδα όμως του Καρτς Κίραλι επιβεβαίωσε την κυριαρχία της στα παγκόσμια κύπελλα της FIVB του 1985 και του 1986. Στη δεύτερη διοργάνωση ο πρόεδρος της παγκόσμιας ομοσπονδίας Ρούμπεν Ακόστα τον βράβευσε ως τον καλύτερο παίκτη του κόσμου. Το 1986 ήταν σημαντική χρονιά για τον Ολυμπιονίκη για, ακόμη, ένα λόγο: παντρεύτηκε την αγαπημένη του Τζάνα Μίλερ με την οποία στη συνέχεια απέκτησαν δύο γιους.

Πρόσφερε θέαμα στον κόσμο

Η πρώτη αγάπη, λένε, δεν ξεχνιέται ούτε στον αθλητισμό. Έτσι και ο Καρτς Κίραλι δεν εγκατέλειψε ποτέ το μπιτς βόλεϊ. Παράλληλα με τη λαμπρή καριέρα στη σάλα αγωνιζόταν και στην παραλία κερδίζοντας αγώνες αλλά και σημαντικά χρηματικά ποσά.

Το 1988 ηγήθηκε της αμερικανικής ομάδας και την οδήγησε σε ακόμη ένα χρυσό ολυμπιακό μετάλλιο. Για τους Αμερικανούς αυτή η διάκριση είχε ιδιαίτερη σημασία διότι προήλθε ύστερα από νίκη απέναντι στην ΕΣΣΔ. Την ίδια χρονιά ο «βασιλιάς της σάλας» αποφάσισε να κρεμάσει τα παπούτσια του και να εγκαταλείψει τα ταραφλέξ για χάρη της άμμου. Μία δελεαστική πρόταση, όμως, από την ιταλική Μεσατζέρο Ραβένα δεν τον άφησε. «Τότε οι Ιταλοί του πρόσφεραν περισσότερα χρήματα από αυτά που έβγαζε στο μπιτς βόλεϊ. Το ποσό ήταν μυθικό εκείνη την εποχή για έναν βολεϊμπολίστα» λέει στην «Κ» ο Γιάννης Λάιος. Ο καταξιωμένος Έλληνας προπονητής έχει αντιμετωπίσει, ως τεχνικός του Ολυμπιακού, τον Καρτς Κίραλι στο κύπελλο Πρωταθλητριών του 1992. «Ήταν γρήγορος στις άμυνες και έσωζε δύσκολες μπαλιές. Επαιζε στη σάλα όπως και στο μπιτς βόλεϊ, προσφέροντας θέαμα, κάτι που άρεσε στον κόσμο. Ο τρόπος του παιχνιδιού του ώθησε την παγκόσμια ομοσπονδία να αλλάξει τους κανονισμούς σε ό,τι αφορούσε τον τρόπο που παιζόταν η μπάλα στις άμυνες. Μαζί του, τότε, έπαιζε και ο Στιβ Τίμονς. Με τη Ραβένα κατέκτησαν τα πάντα σε συλλογικό επίπεδο», θυμάται ο Γιάννης Λάιος.

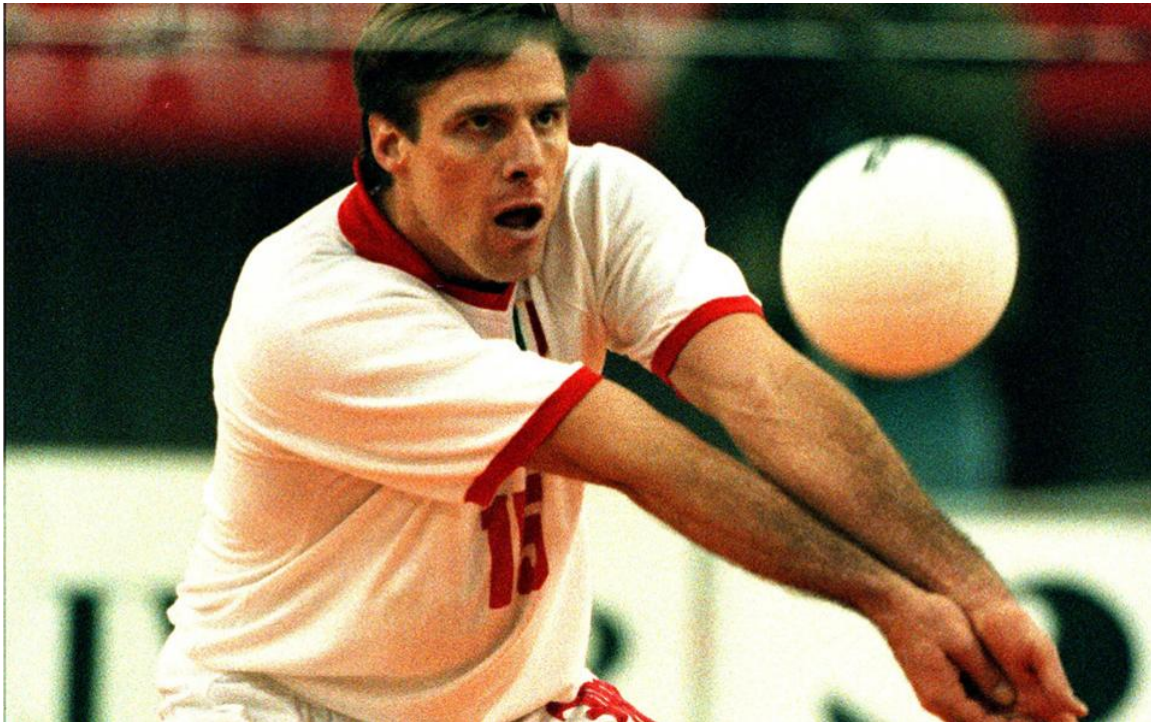
Το 1992 ο Καρτς Κίραλι εγκατέλειψε οριστικά τα ταραφλέξ και ασχολήθηκε αποκλειστικά με το βόλεϊ της παραλίας. Εξάλλου από την ηλικία των 15 ετών είχε αξιολογηθεί ότι στην άμμο μπορούσε να παίζει σε τουρνουά ανδρών. Επέλεξε ως παρτενέρ τον, κατά οκτώ χρόνια νεαρότερό του, Κεντ Στεφς και άρχισε μία νέα καριέρα.

Η μεγάλη πρόκληση από διαφορετικό πόστο

Το νέο «ζευγάρι» του μπιτς βόλεϊ γρήγορα αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστή του αθλήματος. Η εμπειρία και οι ικανότητες του Καρτς Κίραλι σε συνδυασμό με τον νεανικό ενθουσιασμό του Κεντ Στεφς αποτέλεσαν την ιδανική δοσολογία για επιτυχία. Οι νίκες έρχονται η μία μετά την άλλη. Μόνο το 1993 υπερίσχυσαν σε 18 από τα 20 τουρνουά όπου αγωνίστηκαν.

Οι διακρίσεις συνεχίζονται και τα επόμενα χρόνια. Μέχρι το 1995 ο Κίραλι είχε κερδίσει από τα τουρνουά σχεδόν 2.000.000 ευρώ. Την επόμενη χρονιά, όμως, έθεσε ένα διαφορετικό στόχο: να προσθέσει στη συλλογή του ολυμπιακό μετάλλιο και από το μπιτς βόλεϊ. Στη διοργάνωση της Ατλάντας, οι Κίραλι - Στεφς υπερίσχυσαν σε όλες τις αναμετρήσεις και ανέβηκαν στο πρώτο σκαλί του βάθρου.

Μία επέμβαση στον ώμο, το 1997, άφησε τον Κίραλι μακριά από τους αγωνιστικούς χώρους. Όταν επέστρεψε έδειξε ότι δεν έχει ξεχάσει να κερδίζει. Εμεινε στην άμμο μέχρι και το 2007. Τα κέρδη του υπολογίζεται ότι ξεπέρασαν τα 3.000.000 ευρώ. Συνολικά στη συλλογή του υπάρχουν 148 επαγγελματικοί τίτλοι από βόλεϊ στην παραλία, οι περισσότεροι στην ιστορία του αθλήματος.

ΦΛΟΡΑ ΧΑΪΜΑΝ (ΦΛΟ)

Το σύμβολο του βόλεϊ γυναικών στις ΗΠΑ

«Αν θέλετε να κερδίσετε μια μάχη, πρέπει να είστε έτοιμοι να πληρώσετε το τίμημα». Αυτή ήταν η άποψη της Φλόρα Χάιμαν, γνωστής στον κόσμο του βόλεϊ ως Φλο και αυτή εφάρμοσε στη σύντομη ζωή της. Η αθλήτρια - ακτιβίστρια που έβαλε τις βάσεις για το αμερικανικό γυναικείο βόλεϊ, κέρδισε πολλές... μάχες αλλά το τίμημα ήταν βαρύ. Εφυγε από τη ζωή σε ηλικία 31 ετών αλλά στην τόσο σύντομη ζωή της πρόλαβε να γίνει το σύμβολο του γυναικείου βόλεϊ των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής.

Η Φλόρα Χάιμαν γεννήθηκε στις 31 Ιουλίου 1954 στο Λος Αντζελες της Καλιφόρνιας. Ήταν το δεύτερο από τα οκτώ παιδιά ενός σιδηροδρομικού υπαλλήλου και μιας ιδιοκτήτριας καφετέριας. Από μικρό κορίτσι παρακολουθούσε τους ηλιοκαμένους ξανθούς συμπατριώτες της να παίζουν βόλεϊ σε γήπεδα από άμμο. Η άποψη που επικρατούσε, τότε, ήταν ότι βόλεϊ παίζουν οι λευκοί και οι Αφροαμερικανοί μπάσκετ.

Εξαιτίας του ύψους της ξεχώριζε από τις συνομήλικές της αλλά η μητέρα της την έμαθε να το βλέπει ως προσόν. Στα 12 ήταν 1,83 και στα 17 έφτασε το 1,96. Το ύψος τής έδωσε μια θέση στα αμμόδη γήπεδα και μαζί με την αδελφή της, τη Σουζάνα, αποτελούσαν δυνατό δίδυμο σε αγώνες μπιτς βόλεϊ.

Γρήγορα άφησε το μπάσκετ και ασχολήθηκε με το βόλεϊ. Παρόλο που έμαθε το άθλημα σε σχετικά μεγάλη ηλικία, αυτό

δεν αποτέλεσε εμπόδιο. Η μόνη δυσκολία που είχε, στην αρχή, ήταν να αφήνει τον εαυτό της να πέφτει στο παρκέ για να «βγάλει» μια άμυνα. «Εχω δώσει πολλές μάχες με το παρκέ και αυτές ήταν οι δυσκολότερες», θα πει αργότερα σε συνεντεύξεις της.

Το 1974 εντάχθηκε στην εθνική ομάδα των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και την ίδια χρονιά έγινε η πρώτη αθλήτρια που πήρε υποτροφία από το Πανεπιστήμιο του Χιούστον. Η βολεϊμπολίστρια αρνήθηκε να παραλάβει όλα τα χρήματα από το βραβείο προκειμένου αυτά να δοθούν και σε άλλες αθλήτριες. Ήταν αριστούχος φοιτήτρια και οδήγησε την ομάδα του κολεγίου σε πολλές διακρίσεις. Ενα χρόνο πριν ολοκληρώσει τις σπουδές της έφυγε από το πανεπιστήμιο για να αφιερώσει περισσότερο χρόνο στις προπονήσεις της με την εθνική ομάδα. «Μπορείς να σπουδάσεις και στα 60. Βόλεϊ, όμως, δεν θα μπορέσεις να παίξεις σε αυτή την ηλικία», απάντησε όταν τη ρώτησαν γιατί το έκανε. Στο πρόσωπο της «Φλο», οι αθλήτριες της εθνικής ομάδας των ΗΠΑ βρήκαν τη φυσική τους ηγέτιδα. Η χώρα δεν είχε, μέχρι τότε, διακριθεί σε διεθνείς διοργανώσεις αλλά με τη Χάιμαν για αρχηγό άρχισαν να κάνουν όνειρα. Το 1977 πλασαρίστηκαν στην 5η θέση στο παγκόσμιο πρωτάθλημα. Στις περισσότερες διοργανώσεις η αρχηγός αναδεικνυόταν πολυτιμότερη παίκτρια.

Η Αφροαμερικανίδα πίστευε ότι οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να ήταν πρώτη δύναμη αρκεί να είχαν οικονομική στήριξη. Μάλιστα, ξεκίνησε και «εκστρατεία» για να πείσει πολιτικούς και επιχειρηματίες. Παράλληλα, έκανε προπονήσεις με στόχο τους Ολυμπιακούς του 1980. Για να γίνει καλύτερη στο σερβίς προετοιμάστηκε με τον Γκιντόν Αριέλ, αθλητή της σφαιροβολίας και της δισκοβολίας του Ισραήλ, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα να αποκτήσει το «καρφί» της ταχύτητα 180 χλμ./ώρα. Η απόφαση των Αμερικανών για μποϊκοτάζ στη διοργάνωση (εξαιτίας της σοβιετικής εισβολής στο Αφγανιστάν) δεν επέτρεψε στην εθνική βόλεϊ των γυναικών να διεκδικήσει το πρώτο της μετάλλιο σε Ολυμπιακούς.

Η Φλο Χάιμαν είχε, ήδη, αφήσει το στίγμα της ως αθλήτρια. Οι άνθρωποι του χώρου μιλούσαν για τη φινέτσα, την ταχύτητα και τη δύναμή της. Ήταν οργανωτική, παθιασμένη για το άθλημά της και με ηγετικές ικανότητες.

Τα δικαιώματα των γυναικών

Στο παγκόσμιο πρωτάθλημα του 1982, η Φλο Χάιμαν οδήγησε την εθνική ομάδα των ΗΠΑ στην κατάκτηση του χάλκινου μεταλλίου. Με την επιτυχία ως πολιορκητικό κριό αναζήτησε χορηγίες για να προετοιμαστεί μαζί με τις συναθλήτριές της με τον καλύτερο τρόπο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1984.

Παράλληλα, εμφανιζόταν σε εκπομπές και ζητούσε στήριξη για τον γυναικείο αθλητισμό των ΗΠΑ, διότι θεωρούσε ότι ήταν αδικημένες σε σχέση με τους άνδρες.

Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λος Άντζελες, το γυναικείο βόλεϊ των ΗΠΑ εθεωρείτο υποψήφιο για μετάλλιο. Και οι προβλέψεις επιβεβαιώθηκαν στο γήπεδο. Η εθνική της χώρας προκρίθηκε στον τελικό.

Αντιμετώπισε την Κίνα αλλά ηττήθηκε. «Ημασταν στις κερκίδες και κλαίγαμε. Η Φλο ήρθε σε εμάς αλλά το χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπό της. Και όταν τη ρωτήσαμε γιατί ήταν χαρούμενοι, απάντησε ότι είχε πετύχει τον στόχο της. Εφερε την ομάδα της στον τελικό και κατέκτησαν το πρώτο τους μετάλλιο» έχει δηλώσει η αδελφή της και παλιά συμπαίκτριά της, Σουζάνα.

Η Φλο Χάιμαν, παράλληλα με την ενασχόλησή της στην εθνική ομάδα των ΗΠΑ, αγωνιζόταν ως επαγγελματίας παίκτρια στην Ιαπωνία. Στο εξωτερικό διαπίστωσε ότι οι ΗΠΑ δεν σέβονται τον γυναικείο αθλητισμό. Ένωσε τις δυνάμεις της με την πρώτη γυναίκα αστροναύτη, τη Σάλι Ράιντ και άλλες προσωπικότητες, προκειμένου να πραγματοποιήσουν ενημερωτικές εκστρατείες για τα δικαιώματα της γυναίκας. Την ίδια εποχή αποφάσισε να ακολουθήσει τη συμβουλή της μητέρας της. Εκμεταλλεύθηκε το ύψος της κάνοντας καριέρα μοντέλου αλλά και ηθοποιού. «Χάρη στο ταλέντο και στην καριέρα της απέκτησε πρόσβαση στα ΜΜΕ. Έτσι, ασκούσε πιέσεις για την ενίσχυση του γυναικείου αθλητισμού αλλά και γενικότερα για τα δικαιώματα της γυναίκας», έχει δηλώσει η αδελφή της σε συνέντευξη.

Το μοιραίο χτύπημα από το σύνδρομο Μαρφάν

Η Φλο Χάιμαν είχε προγραμματίσει να αφήσει την Ιαπωνία και να επιστρέψει το καλοκαίρι του 1986 στην Αμερική. Ήθελε να ολοκληρώσει τις σπουδές της. Σε κάποια θέματα, όμως, δεν γίνονται προγραμματισμοί.

Στην Ιαπωνία αγωνιζόταν με την ομάδα της Ντεϊ. Στις 24 Ιανουαρίου 1986, κατά τη διάρκεια ενός αγώνα, βγήκε ως αλλαγή. Στα αυτιά της ηχούσαν τα χειροκροτήματα των Ιαπώνων, οι οποίοι έντρομοι την είδαν να πέφτει στο παρκέ. Οι επευφημίες για την επίδοσή της ήταν το τελευταίο πράγμα που άκουσε. Οι πρώτες εκτιμήσεις των γιατρών έκαναν λόγο για καρδιακή προσβολή. Η οικογένειά της δεν αποδέχτηκε τη γνωμάτευση και ζήτησε να πραγματοποιηθεί νεκροψία. Το αποτέλεσμα έδειξε ότι έπασχε, εκ γενετής, από το σύνδρομο Μαρφάν (κληρονομική διαταραχή του συνδετικού ιστού που επηρεάζει πολλά όργανα του σώματος). Στην άνω πλευρά της καρδιάς της είχε μια ατέλεια στην αορτή. Μάλιστα, οι γιατροί εντυπωσιάστηκαν πώς κατάφερε να ζήσει τόσα χρόνια κάνοντας πρωταθλητισμό.

Αμέσως μετά τη διάγνωση έκαναν εξετάσεις και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας όπου διαπιστώθηκε ότι ένας από τους αδελφούς τής αθλήτριας έπασχε, επίσης, από το σύνδρομο Μαρφάν και υπεβλήθη σε εγχείρηση ανοικτής καρδιάς. Οι αθλητικές επιδόσεις της και η μεγάλη ακτιβιστική δράση έδωσαν στη Φλο Χάιμαν μια θέση στην αιωνιότητα. Εμεινε στην ιστορία για την προσπάθεια που έκανε σε ό,τι αφορά τα δικαιώματα των γυναικών στον αθλητισμό και όχι μόνο αλλά και για το φιλανθρωπικό της έργο. «Παρά τα λίγα χρόνια που έζησε, πέτυχε τόσο πολλά. Αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για όλες τις γυναίκες. Ιδιαίτερα για τις αθλήτριες του βόλεϊ. Δεν θέλω να σκέφτομαι πως έχει πεθάνει. Ηταν τόσο νέα. Προτιμώ να πιστεύω ότι παίζει βόλεϊ κάπου στην Ιαπωνία» δήλωσε μετά τον θάνατο της Φλο η αδελφή της.

ΠΗΓΕΣ:

wikipedia

www.volleyball.org

www.eop.gr

www.kathimerini.gr

www.matchvolley.net

www.bestathletics.org